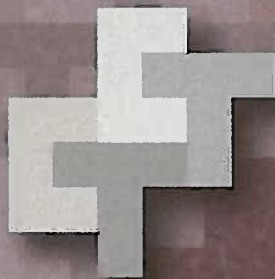

Liber Amicorum bij het afscheid van
Chester Thomson
op 12 november 2004

Goodbye Chester!

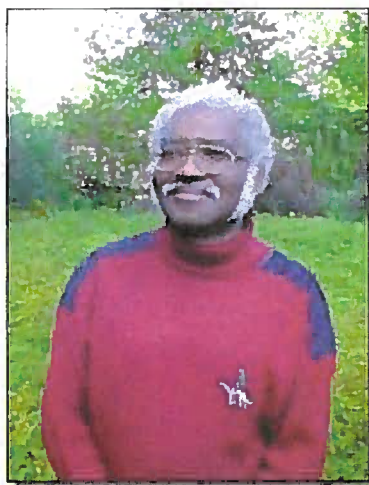
Centrum voor Wiskunde & Informatica

**Liber Amicorum bij het afscheid van
Chester Thomson
op 12 november 2004**

Goodbye Chester!

Chester toen

...en nu

Colofon

Uitgave Stichting Centrum voor Wiskunde en Informatica,
november 2004 ©
Productie Communicatie- en Publicatiedienst
Redactie Miente Bakker
Francien Goudsbloem
Godelief Nieuwendijk
Druk/layout Jan Schipper
Jos van der Werf
Omslag Tobias Baanders
ISBN ISBN 90 6196 9999

Centrum voor Wiskunde en Informatica

Bezoekadres Kruislaan 413 1098 SJ Amsterdam
Postadres Postbus 94079 1090 GB Amsterdam
Telefoon 020-5929333
Fax 020-5924199
Website www.cwi.nl

Inhoud

Inleiding		4
Thea Amende	De rust zelve	5
Krzysztof Apt	Times have changed	7
Wim Aspers	Chester en de krentenbollen	8
Tobias Baanders	Denkend aan Chester	10
Miente Bakker	Chirurgische precisie	11
Freek Barning	Ten dienste van de wetenschap	13
Ellis Binnenmarsch	Een enkel woord	16
Susanne van Dam	To be or not to be	17
Odo Diekmann	De puntjes op de i	18
Josi Foe	Een heel fijne collega	19
Karin van Gemert	Typex	20
Francien Goudsbloem	Stille kracht	21
Roelof Helmers	Stochastici	23
Annette Kik	Het mooiste uit je loopbaan	24
Jan Kok	Herinnering	25
Jan Karel Lenstra	Vaarwel Chester	26
Fedde van der Lijn	Heel, héél voorzichtig	28
Minnie Middelberg	Het ga je goed!	29
Henk Nieland	Spiedend oog	32
Godelief Nieuwendijk	Ciao, Chester, Ciao	34
Wilmy van Ojik	Veel geluk	35
Ay Ong	Positieve instelling	36
Personeelsdienst	Rust	37
Henk Pijls	Een onvermoeide arbeid komt alles te boven	38
Herman te Riele	Nopjes	40
Willem Paul de Roever	Herinneringen van een oud-MC-er	42
Frank A. Roos	KWG-nieuwtjes	43
Jan Schipper	Even een herinnering	45
Lieke Schultze	Rood potlood	46
Frans Snijders	Onverbiddelijke strepen	47
Erik Stokhof	Van de oude garde	49
Frank Stroobants	Een aangenaam mens	51
Nico Temme	Brief uit Santander	52
Henk Tijms	Een gedistingeerd heerschap	54
Paul Vitányi	'Het Bureau'-gebeurtenissen	55
Jos van der Werf	Correctie, correctie	56
Ewolt Wolters	Eeuwig jeugdig	57
Afscheidsinterview		59
Een carrière in beeld		63
Een door Chester gecorrigeerde pagina		71

Inleiding

Chester, toen jij in 1967 aan je loopbaan bij het Mathematisch Centrum begon, had je er vast geen idee van hoeveel veranderingen je zou meemaken. Wisselingen van de wacht op directieniveau, andere visies op onderzoeksprioriteiten en contacten met de buitenwereld, om nog maar te zwijgen over verhuizingen, kantelingen, reshuffelingen, indikkingen of juist uitbreidingen op afdelings- en organisatieniveau. Je hebt het allemaal doorstaan en nu, in 2004, neem je afscheid van het Centrum voor Wiskunde en Informatica.

We laten je niet zomaar gaan. In de loop der jaren heb je op veel mensen op een of andere manier indruk gemaakt. In dit Liber Amicorum – Vriendenboek – komt een gedeelte van hen aan het woord om jou te laten weten wat jij hen hebt meegegeven. Dat willen wij als amices, op onze beurt, aan jou meegeven. Lees het af en toe eens door, denk bij tijd en wijle terug aan vriend en vijand (dat kan natuurlijk niet, vijanden hebben we niet kunnen ontdekken) en schud je wijze, grijze hoofd. Maar niet te vaak. Kijk vooral vooruit, geniet wat er te genieten valt. Het ga je goed, Chester!

Namens velen,

Miente Bakker
Francien Goudsbloem
Godelief Nieuwendijk

De rust zelve

Thea Amende

Eindelijk is het dan zo ver, je gaat met pensioen.

Hoeveel jaren hebben wij niet bij elkaar gezeten in een kamer. Je was de rust zelve en als er problemen waren kon ik altijd bij je terecht. Diverse chefs hebben wij boven ons gekregen, maar we bleven toch bij elkaar en trokken er ons niets van aan. Tot het grote moment dat de boekverkoop ter ziele ging, we moesten verkassen. Ik naar boven, maar jij bleef beneden en het contact werd minder, we zagen elkaar niet meer dagelijks.

Toch blijf je altijd een klein plekje in mijn hart hebben, want het is niet niets dat we elkaar 26 jaar kennen.

Je gaat helaas alleen verder, maar ik hoop dat je de komende tijd met leuke dingen kunt invullen en vooral in goede gezondheid. Kom gerust eens naar Diemen als je daar behoefte aan mocht hebben, want de deur staat altijd voor je open.

Chester het ga je goed op je verdere levenspad en ik wens je een heel fijne tijd toe.

Chester in februari 1979 met Harry Blommers, Thea Amende en Tara Oedayrajsingh Varma

Times have changed

Krzysztof Apt

When I joined Mathematisch Centrum, in September 1975, Chester was already there. I recall vividly talking to him around the, probably only, xerox machine at MC while he was repairing it. Times have changed, the institute became CWI, I left MC in 1978 and returned nine years later, and Chester was still there.

Still the same, courteous, polite and curious. No wonder that now and then we chatted about how the Netherlands and CWI were changing. Even though I am on leave for the past two years, it is difficult for me to get used, that time has come for Chester to join those who retired from CWI.

Chester, I wish you all the best and hope that, just as others who retired, you will stay in touch with CWI. Just take an example from Mr Mol!

Singapore, September 29, 2004

Chester en de krentenbollen

Wim Aspers

Op 4 juni 1984 werd ik voorgesteld aan Chester Thomson. Als nieuwe medewerker van het voormalige SMC Bureau was ik als bureauredacteur onder andere belast met het redigeren van kopij voor alle SMC-publicaties. Nee, niet alle uitgaven. Twee waren voorbehouden aan Chester, namelijk de Mededelingen van het Wiskundig Genootschap en het Halfjaarlijks Rooster. In mijn eerste jaar heb ik Chester dan ook niet veel gezien, immers voor een Halfjaarlijks Rooster kwam hij maar twee keer per jaar op bezoek. Daar zou snel verandering in komen.

Na ongeveer anderhalf jaar werd ik overgeplaatst naar de voormalige Publicatiedienst. Daar kwam ik op een kamer te zitten samen met Chester en Thea Amende. Dit was van korte duur en na een poosje kregen Chester en ik de beste kamer van het CWI die er toen bestond: kamer M025 in een hoekje van het CWI. 's Ochtends een paar uur zon en voor de rest van de dag heerlijke koelte. Bovendien konden wij zien wie er allemaal het gebouw aan de achterzijde in- en uitgingen en wisten wij precies wie aan- of afwezig was.

In die tijd gebeurde het dat Chester éénmaal per week krentenbollen at. Waarom hij dat deed weet ik niet, maar er was voor mij altijd ook een krentenbol beschikbaar. Het ware geen gewone krentenbollen; er zat een apart smaakje aan. Bijzonder en

heel lekker. Deze gastronomische tractatie moest ik missen toen ik weer terug ging naar de derde verdieping om daar coördinator Landelijke Projecten SMC te worden. Inmiddels had ik afstand gedaan van mijn redacteurschap en de samenwerking met Chester bestond niet meer. Maar Chester had de goede gewoonte van het delen van lekker voedsel niet verleerd getuige het volgende voorval.

In september 1998 verliet ik het CWI wegens een reorganisatie bij NWO. Via NWO/Exacte Wetenschappen kwam ik terecht bij FOM in Utrecht. Daar ontving ik via de telefoon een uitnodiging van Mark Peletier om aanwezig te zijn bij het Mathematisch Congres dat in 2000 in Maastricht werd gehouden. En wie ging daar ook naar toe? Juist, Chester. Vanaf Utrecht reisden wij samen naar Maastricht. Chester werd daar door Jan Karel Lenstra in het zonnetje gezet wegens zijn verdiensten voor het Wiskundig Genootschap. Met een driedelige Dikke van Dale op zak liepen we terug naar het station. Opeens was Chester verdwenen en even later kwam hij terug met twee grote puntzakken Vlaamse Frites. Die waren niet zo lekker als zijn krentenbollen, maar Chester dacht tenminste nog aan de inwendige mens!

Chester, dank voor je collegialiteit al die jaren en ook nog maar eens voor je krentenbollen. Veel plezier met je vrije tijd en houd je gastronomische gulheid in ere!

Denkend aan Chester

Tobias Baanders

Sinds februari 1971 heb ik door mijn werkzaamheden met Chester te maken. Tijdens de Boerhaavestraat-periode van het MC werkten wij vaak samen aan allerlei periodieken zoals bijvoorbeeld het blaadje van het WG. Van de typekamer kwamen de volgetypte en door Chester gecorrigeerde vellen en die moest ik van kopjes voorzien. Op mijn kamer stond een zogenaamde Variotyper, een machine waarmee ik op een 35mm fotostrook letters kon zetten. Ik had een twintigtal letterschijven, waarmee ik verschillende lettertypen en corpsen kon maken. Alle tekst kwam als een lang lint uit de ontwikkelaar. Deze stroken gingen door een waxcoater en vervolgens plakte ik ze op vellen plastic en sneed één milimeter boven en onder de tekst het overtollige fotopapier weg. Daarna kon ik ze op de opengelaten witmarges tussen de getypte teksten van de typevellen monteren. Tsja, als dan door Chester een foutje werd geconstateerd was ik daar niet blij mee. Soms moest er bijvoorbeeld één lettertje tussen geprutst worden. Gelukkig werkte Chester zo consciëntieus dat aan eenmaal door hem gecorrigeerde tekst niet meer geprutst hoefde te worden. Later, toen de laserprinters en de eerste echte fotozetter kwamen, was de correctieslag voor de typekamer en mij minder erg; we printten gewoon opnieuw!

Ook heeft hij tot de dag van vandaag altijd een gewillig oor gehad om met mij te discussiëren over taal en over vormgebruik of over teksten waarmee ik moest werken. Of over de laatste taalherziening waar wij beiden kritiek op hadden. Toen bij het bereiken van mijn vijftigjarige leeftijd tot mijn verrassing een prachtig boek «Onvangbaar» met mijn schilderwerk verscheen, bleek de corrector hiervan Chester Thomson te zijn. Ik wist toen: dit boek is foutloos...

Chester, ik bedank je dan ook voor de altijd aangename samenwerking en ik weet zeker dat ik nog wel eens zal verzuchten:

'Was Chester er nog maar!'

Chirurgische precisie

Miente Bakker

Ook voor jou is het uur der waarheid aangebroken, nu je – nog even – de oudste man van het CWI bent. Je hebt bijna 38 jaar alle reorganisaties, kantelingen, herstructureringen en diverse andere vormen van hoger management moeiteloos overleefd, maar met je 65e verjaardag volgt nu onverbidde-lijk functioneel leeftijds-ontslag, dat je nog zelf moet aanvragen ook.

Ik kende je al voordat ik in 1969 bij het Mathematisch Centrum (MC) kwam werken. Behalve om colleges te volgen kwam ik daar ook wel eens langs om een syllabus te kopen. Dat kon uiteraard, maar dan moest ik behalve geld

ook mijn naam en adres aan jou geven. In die tijd was privacygevoeligheid nog lang geen issue, dus ik voldeed graag aan jouw verzoek.

Toen ik eenmaal zelf ook bij het MC werkte, zag ik je wat vaker. Hoewel we qua werk niet veel met elkaar te maken hadden (jij werkte bij het Secretariaat, een verre voorganger van het Bureau en ik bij de afdelingen Toegepaste Wiskunde en Numerieke Wiskunde en daarna bij de dienst Opdrachten en Ondersteuning, de latere Sector Technische Ondersteuning), mochten we graag de toestand op het MC uitvoerig met elkaar bespreken. En er viel heel wat te bespreken: het doorstromingsbeleid, de vigerende regels en natuurlijk de toestanden bij de typekamer, de publicatiedienst, het secretariaat en de directie. Je was wel zo verstandig om afzijdig te blijven van diverse acties die afdelingsgenoten van jou op touw zetten om de toestand op het MC te verbeteren: eind 1980, toen we net in het nieuwe gebouw zaten, waren vrijwel alle wereldverbeteraars uitgeput afgedropen. Maar Thea en jij waren er nog.

In het nieuwe gebouw zagen we elkaar aanvankelijk niet meer zo vaak als in de Boerhaavestraat. Wel waren we door jouw overplaatsing naar de publicatiedienst enige

¹ De werkzaamheden van het Secretariaat waren o.a. de verkoop van publicaties, inkopen van apparaten als printers, tapes en het typen van brieven en documenten zonder moeilijke wiskundetekens.

² Ambtelijke term voor het directiebeleid om onderzoekers die begin jaren 70 abusievelijk in vaste dienst waren aangesteld aan te moedigen een andere baan te zoeken.

jaren beiden werkzaam bij de Sector Technische Ondersteuning, maar de divisies waar wij werkten hadden alleen de sectorchef gemeen en verder niets.

Daar kwam in 1992 verandering in toen ik, na opheffing van die sector, als stafmedewerker bij het Bureau kwam en onder meer belast was met de redactie van het Jaarverslag en later ook de Overview Research Activities. Sindsdien had ik veel, heel veel, met jou te maken. Het eerste werkcontract was geen succes. In mijn argeloosheid had ik welgemoed het redactiewerk opgepakt, waarbij ik en passant diverse werkzaamheden deed die traditioneel door jou werden gedaan. Wat ze inhielden weet ik nu niet meer precies, maar je was spuugverontwaardigd: dit was JOUW werk! Na herstel van deze blunder verbeterde onze werkrelatie snel, al hadden we soms wat meningsverschillen over de mate van correctiewerk. Sinds 2001 zitten we weer op dezelfde afdeling en huizen we beiden in de catacomben van het CWI.

Wat mij en waarschijnlijk ook veel andere CWI'ers zal bijblijven is de chirurgische precisie waarmee je allerhande documenten op elke vorm van correctheid onderzocht: grammaticaal, spelling en inhoud. Had ik in een willekeurige uitdraai enige tientallen fouten gevonden, daarna haalde jij er moeiteloos het dubbele aantal uit. Daarnaast signaleerde je ook genadeloos tegenstrijdigheden in een document met andere documenten: als in het Jaarverslag gesteld werd dat er zeven IIT-stagiairs waren geweest, kon je mij een ander document laten zien waaruit bleek, dat er wèl acht stagiairs waren geweest en of ik dat even wilde gladstrijken.

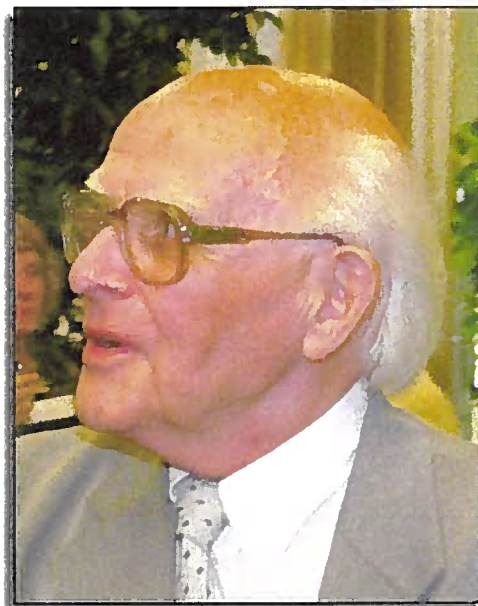
Ik moet afronden, anders overschrijd ik de twee pagina's. Ik wens je veel geluk en sterkte in je post-CWI-periode.

Ten dienste van de wetenschap

Freek Barning

Wat eenvoudig leek, maar in de praktijk toch een hele kunst bleek, was het vinden van een geschikte datum voor het afscheid van Chester Thomson, na een langdurig dienstverband.

Was het namelijk niet de organisatie van het werk, die parten speelde en tot uitstel dwong, dan was het bijvoorbeeld wel de overheid, die roet in het eten gooide bij het voortdurend roeren (zoals ook weer heden ten dage) in het uittree-beleid. Overigens viel, naar ik heb begrepen, van de kant van de hoofdpersoon zelve ook niet buitengewoon veel druk te verwachten. Niettegenstaande dat

Chester bij de eeuwwisseling de 60-jarige leeftijd al had bereikt, stond hij, gezien z'n hart voor het werk, namelijk bepaald niet te dringen of te springen om voortijdig de dienst vaarwel te kunnen zeggen door gebruik te maken van de VUT.

Aan het uitstel moest uiteraard eens een einde komen en al doende gelukte het een datum vast te stellen, waarop Chester dan ook echt afscheid neemt van het Centrum waaraan hij in een bijna 38-jarig dienstverband zijn beste krachten heeft gegeven. Op een dag die slechts 14 dagen verwijderd is van het tijdstip van bereiken van de 'Pensioenrijpe' leeftijd van 65 jaar, zoals die nu nog algemeen van kracht is.

Chester zou Chester niet zijn, als hij, naar mijn inschatting, niet erg zou opzien tegen die dag, op de 12e van de 11e. Ongetwijfeld zal hij de inspanning waarderen, die de organisatoren zich getroosten om op gepaste wijze cachet aan de zaak te geven, maar als je z'n hart zou vragen, hoeft dat eigenlijk niet allemaal; met stille trom vertrekken, als het dan toch moet, dat zou hij eerder verkiezen, denk ik, want voor uiterlijk vertoon, daar is hij de man niet naar. Zo heb ik hem altijd meegemaakt in de jaren, waarin ik het genoeg heb gehad met hem te mogen werken.

En zo zal hij, gezien zijn voorspelbare levenshouding wel zijn gebleven: bescheiden, niet op de voorgrond tredend, afwachtend, vriendelijk en behulpzaam en wars van opsmuk. Maar vooral ook de grote gehechtheid aan het werk, dat hij nu moet losla-

ten, zal hem niet gemakkelijk vallen.

Over dat werk in al zijn verscheidenheid, de taak waarvoor Chester al de jaren in (laten we maar kortweg noemen) de Algemene Dienst zich zag geplaatst, zowel bij interne zaken, als bij externe in de wiskundige sfeer, zouden we nog lang kunnen uitweiden.

Ik zal dat niet doen, want niet alleen dat het aan volledigheid mank zou gaan, maar eerder ook omdat ik nauwelijks weet heb van alles wat na mijn vertrek uit de dienst in 1988 zich op het Centrum precies heeft voltrokken bij de organisatie van verdere ondersteuning.

We kunnen rustig stellen, dat Chester door z'n werk en z'n inzet vele jaren een onuitwisbare positie in de dienstverlenende sector van het Centrum heeft weten in te nemen. Of, zoals ik het ook zag uitgedrukt, een plaats heeft weten in te ruimen die niet was weg te denken uit het MC/CWI-beeld.

Was het daarom ook niet anders dan vanzelfsprekend, dat de 'kreet' Chester als vertrouwd begrip in de omgang zich binnen het Centrum alom heeft weten te manifesteren?

De toenmalige Raad van Beheer van het Mathematisch Centrum heeft, zoals maar al te zeer is gebleken, een buitengewoon goede stap genomen, toen deze in 1966 besloot Chester Thomson per 1 januari van het jaar daarop aan te stellen als assistent-medewerker in de Algemene Dienst van het MC, om daarin behulpzaam te zijn bij alles wat 'ten dienste van de Wetenschap' zich zoal voordeed (het MC kende toentertijd ook nog een Raad van Bijstand, maar die had ondanks het ondersteunend karakter van de functie, met de benoeming niets van doen).

Chester bleek iemand te zijn, goed voor z'n werk en vooral ook een man, waarvan je ten volle op aan kon bij alles wat je hem vroeg of opdroeg. En dat laatste vergde bij tijden wel eens veel van z'n uithoudingsvermogen, met name bij zijn assistentie aan mij in de periode van onze samenwerking. Zonder dat hij overigens ooit hoorbaar bezwaar maakte, kon je toch soms bij hem waarnemen, dat de druk wat al te verging en dat zag je dan aan de roze gloed die door z'n donkere gelaatskleur begon heen te schemeren, welke overigens gelukkig wel weer gestaag wegtrok, als ik m'n verlangens wat temperde. Altijd bleef hij heer en toonde hij veel begrip voor het goede doel in het belang van het Centrum, et mede gemoeid.

Heel bijzonder daarbij was en dat gold in de omgang met Chester altijd, dat ik een onvertogen woord nimmer over zijn lippen heb horen komen. Zeker zullen situaties zich hebben voorgedaan, waarbij een luid uiten van ongenoegen van Chester wel-

licht beter ware geweest in plaats van louter innerlijke verwerking bij voorvallen die hem minder goed bevielen. Het was ook hierom vaak niet even gemakkelijk, doordat Chester bij zijn coördinerende rol, sterk afhankelijk was van derden om bepaalde zaken op tijd voor elkaar te krijgen. Wat dat betrof, ondervond hij binnen de dienst zo nu en dan een onvoorspelbare werking van een krachtenveld, die in de praktijk een hem wel toevertrouwd taktisch handelen vereiste voor het vinden van oplossingen.

Begrijpelijk is, dat het voor het Centrum een hele ingreep betekende, als een ‘druk baasje’ als Chester, in de zomer even moest worden ‘losgelaten’ voor het doorbrengen van een korte vakantie, altijd (strokend ook met z’n standvastigheid) in Cochem aan de Moezel. In dit verband herinner ik me nog de dan van hem ontvangen vakantiegroeten, waarbij hij ons o.a. op de hoogte stelde van de weersgesteldheid ter plaatse en, in z’n enthousiasme, een enkele keer er ook aan toevoegde dat de zonintensiteit wel zodanig was, dat hij al bruin begon te worden. Geen overbodige toevoeging want zonder die zou de extra dosis teint ons bij z’n terugkeer op het Centrum zeker niet zijn opgevallen.

Chester: Gezien het kader, waarin ik een en ander heb willen plaatsen, wil ik het bij de gegeven vermelding van een enkel voorval van vroeger laten. Hoofddoel van mijn stukje in dit Liber Amicorum vormde namelijk in het bijzonder een poging om de kleine, maar ook grote man te typeren, zoals ik tegen hem heb aangekeken, zijn persoon en die in relatie met zijn werk.

Voor het geven van de terugblik heb ik met genoegen van de geboden gelegenheid gebruik gemaakt.

Zeer wil ik je nog bedanken voor de grote steun die ik in velerlei opzicht van je heb mogen ondervinden bij onze samenwerking. Ook na mijn vertrek uit de dienst, heb ik voor menige inlichting of om een verzoek, bij je kunnen aankloppen.

Mede namens mijn vrouw wens ik je toe dat je de komende pensioentijd zo goed mogelijk zal weten te besteden en te waarderen, bij doen van alles waar je zin in hebt, tot in de lengte van dagen en in goede gezondheid.

Wij wensen je daarbij ook heel veel sterkte toe.

Een enkel woord

Ellis Binnenmarsch

Lieve Chester,

"als we elkaar wel eens treffen
zo hier en zo daar
Wisselen we een enkel woord
zo nu en zo dan.
Maar nauwelijks heb je je hielken gelicht
of ik praat je de oren van het hoofd.
Ik pak je hand en voer je mee
door alle gangen, langs alle nissen.
het kost je geen moeite me bij te houden,
geen woord ontgaat je
niets ontsnapt aan je blik.
Maar al die tijd zijn je lippen vergrendeld.
als we elkaar dan eens treffen
zo hier en zo daar
en we wisselen al eens wat woorden
zo nu en zo dan.
Dan weet ik dat ik je zal missen
zo nu en zo dan

liefs Ellis

.. naar een gedicht van Mees Houland

Geniet ervan!

To be or not to be

Susanne van Dam

Er zijn, voor alle anderen
al heel lang
en zoals ik gezien heb
altijd met een brede lach
zeer toegewijd
en soms met een gebakje.

Dank je wel hiervoor Chester.

Chester en de puntjes op de i

Odo Diekmann

In de beginjaren 70 werden ook kandidaatsassistenten geacht gegevens aan te leveren voor het MC-jaarverslag over alles waar wetenschappelijke activiteit uit bleek: voordrachten, congresbezoek, interne rapporten, ... Chester controleerde deze gegevens genadeloos op volledigheid, juistheid, consistentie, ... Altijd vond hij iets dat niet 100% klopte en met een ernstig gezicht kwam hij dan vragen om aanvulling of correctie, aandringend op de grootst mogelijke zorgvuldigheid als je probeerde een i z'n puntje te onthouden, omdat je het zo 1-2-3 ook niet meer wist. Toch schemerde diep in zijn ogen een twinkeling, die scheen te verraden dat onder de onwrikbare buitenkant een groot gevoel voor de relativiteit der dingen schuil ging.

Een heel fijne collega

Josi Foe

Al heel lang, Chester, zijn wij collega's. Echt ontzettend lang hebben we samengewerkt. In het begin vond ik het wel eens moeilijk, want alles moest heel erg precies. Je bent een ontzettend pietje precies – of zelfs, als ik dat mag zeggen – een mierenneuker. Ook met afspraken was dat zo. En vaak wilde ik je iets vragen, maar soms had je het dan te druk. Dat vond ik eerst echt moeilijk, ik heb me wel moeten aanpassen. Maar ik heb wel heel veel van je geleerd.

Als ik op vakantie ging, vroeg ik je voor mijn planten te zorgen en dan maakte je altijd een grapje: “Dat moet ik, voor ik het vergeet, eerst even noteren.” Je deed het heel goed – met die planten – met plezier ook, denk ik.

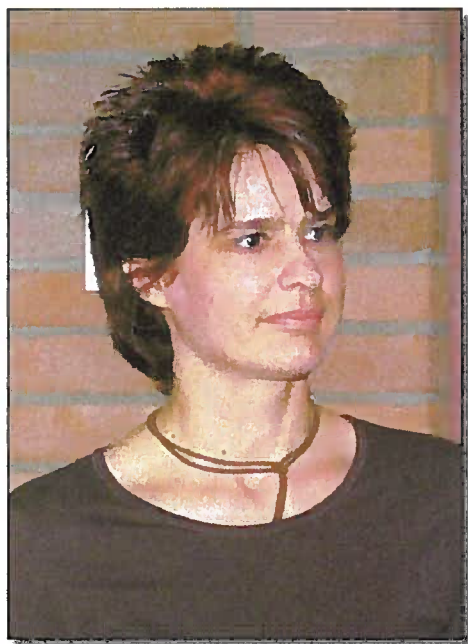
Je was een heel, heel fijne collega en ik zal je erg missen.

Ik wens je het allerbeste.

Typex

Karin van Gemert

De eerste herinnering aan Chester is de volgende.

Toen ik van school kwam en eerst via het uitzendbureau zes weken functieomschrijvingen bij Geveke had getypt, was het tijd voor iets anders. Een paar dagen later moest ik me melden bij de Stichting Mathematisch Centrum in de Boerhaavestraat (lekker dichtbij huis) voor administratief werk. Toen ik keurig op tijd naar binnenging, kwam ik in een verlaten gebouw waar alleen een norse conciërge rondliep die zei dat dhr. Thomson er nog niet was en dat ik maar over een half uurtje moest terugkomen. Toen ik na een half uur terugkwam, bleek Chester natúúrlijk al die tijd te zitten wachten op die uitzendkracht die veel te laat

was en hem kennende had hij al héél vaak op zijn horloge gekeken. Ik moest allerlei verschillende dingen doen, facturen typen voor de boekbestellingen, brieven typen met vaak onleesbare handschriften met woorden waar ik nog nooit van gehoord had en kreeg die dan ook vaak terug en zo werd ik ook zeer bedreven in het gebruik van typex. Ook weet ik nog dat ik een voorraad moest typen van adreslabels van alle mathematische instituten in Nederland. Daardoor ken ik die adressen ook allemaal uit mijn hoofd. Op het secretariaat waren heel vaak discussies gaande over allerlei dingen, die niet over het werk gingen en ik werd zeer regelmatig voorzien van koffie door de inkoper. Ik vond het maar een losgelopen boel, het duurde een tijdje voordat ik daar aan gewend was.

Chester, ik hoop dat je heel erg gaat genieten van je welverdiende pensioen en het allerbeste gewenst en wellicht tot ziens!

Stille kracht

Francien Goudsbloem

Afscheid nemen, doen vrijkomen, losmaken of/for say goodbye, leave-taking, farewell, separate, breakaway.

Allemaal termen om een verandering aan te duiden. Veranderen/transform kan in vele opzichten, dit geldt voor mensen, objecten en omstandigheden. Alles is voortdurend aan verandering onderhevig. Niets blijft hetzelfde. Het leven zelf biedt ons voortdurend de uitdaging om onszelf te verrijken met ervaringen die op ons pad komen. Soms gaan ervaringen gepaard met teleurstelling en verdriet, maar veel van het leven biedt ons vreugde en geluksmomenten.

Afscheid nemen van een ontzettend werkzaam leven, waarin trouw, loyaliteit, flexibiliteit, zelfstandigheid, accuratesse en zorgvuldigheid jouw credo is. Alle dingen die je doet iets van jezelf meegeven. Oppervlakkigheid en genoeg nemen met minder kwaliteit past niet in jouw wezen. Deze periode van je leven wordt afgesloten zoals een waterlelie zich sluit voor de komende dag.

Het was mijn voorrecht je in de afgelopen jaren te leren kennen. Bij tijd en wijle, behalve uitwisseling over werkzaamheden, een filosofische boom op te kunnen zetten en vooral elkaar een luisterend oor te bieden. Ons contact had geen andere bedoeling dan het verdiepen van elkaars inzichten die soms betrekking hadden op werk en taalgebruik, maar ook vaak op menselijk gedrag en onze visie op het leven.

Na zoveel van je tijd te hebben doorgebracht in dienst van anderen en tussen vier muren, geeft dit afscheid je de vrijheid om de beschikbare tijd zelf in te vullen. Vrijheid om nieuwe, andere ervaringen op te doen. Vrijheid die je graag had willen delen met je vrouw die helaas te vroeg gestorven is. Een diep ingrijpend afscheid dat nog maar zo recent heeft moeten plaatsvinden.

Een tweede grote verandering zal zich voltrekken in de komende tijd. Letterlijk een transformatie, zoals de rups zich ontpopt tot vlinder. Dat proces vraagt innerlijke kracht om de uitdagingen van het leven aan te kunnen. Die innerlijke, stille kracht heb je altijd tot je beschikking gehad. Ook nu zal deze source of power je niet in de steek laten.

Ik zal die stille kracht uit de uiterste hoek van het gebouw, begane grond wel gaan missen. Tegelijkertijd wetend dat afscheid nemen van een werksituatie ook een opnieuw ontmoeten kan betekenen in andere omgeving.

Laat het heden het verleden vol herinneringen ombelzen en de toekomst vol verlangen zijn.

Het ga je heel erg goed en tot ziens.

Stochastici

Roelof Helmers

Jarenlang heb ik – wel 25 jaar – regelmatig met je te maken gehad in verband met de publicatie van de aankondigingen van de bijeenkomst voor stochastici in Lunteren in het mededelingenblad van het Wiskundig Genootschap. Vaak was ik te laat met mijn tekst, maar jij wist er altijd voor te zorgen dat een en ander toch nog op tijd verscheen.

Ook verder hebben we wel regelmatig contact gehad: allerlei gesprekjes van meer persoonlijke aard. De laatste jaren heb je in je privéleven nogal wat te verstouwen gekregen. Ik hoop van harte dat de toekomst – na je vertrek van het CWI – nog veel moois voor je in petto heeft!

Het mooiste uit je loopbaan

Annette Kik

Wat een prettige tijd was het, die van samenwerking met jou! Geduldig legde je mij de spelingskeuzes van het CWI uit, om daar later nog eens op terug te komen en wat aanvullingen te geven. Je correcties – vaak die van rechte aanhalingstekens naar kromme, of van dubbele naar enkele – sprak je altijd uitgebreid door. Waar ik na snelle lezing je commentaar prachtig vond en de correcties meteen wilde doorvoeren, wilde jij graag zorgvuldig alle voors en tegens van een bepaalde woordkeuze uitleggen.

Als ik een ander woord wilde kiezen dan jij, zei je veelbetekenend: “Ja, misschien...”, waarna je met open handpalmen en een indringende, vriendelijke blik toevoegde: “Hè?”

En wie kan zulke charmante tegenwerpingen negeren?

Eénmaal heb ik de euvele moed gehad om je te plagen met een door jou gemist typefoutje in het Annual Report 2002. Dat had ik niet moeten doen! Nog wekenlang merkte je bezorgd op, dat er dit jaar veel te weinig tijd was uitgetrokken voor de laatste correctieslagen. En dat was natuurlijk ook zo.

Het deed me veel plezier dat je – toen ik je vroeg naar het mooiste uit je loopbaan – zei: “Het werk voor het Koninklijk Wiskundig Genootschap. Trots is een verkeerd woord, want we deden het altijd samen, maar ik vind het fijn dat het CWI iets voor de wiskundige gemeenschap in Nederland heeft kunnen betekenen.” Je hebt hiervoor ook tijd opgeofferd en werk in het weekend mee naar huis genomen, waar je echtgenote Joke natuurlijk niet altijd blij mee was.

Lieve Chester, als bestuurslid van het KWG, maar vooral ook als CPD-collega, wil ik je heel hartelijk bedanken voor je geweldige inzet, de hoge kwaliteit van je werk en je collegialiteit. Altijd vriendelijk, bescheiden en belangstellend. Het ga je goed en hopelijk tot ziens!

Herinnering³

Jan Kok

Denkend aan Chester
zie 'k stapels verslagen
traag van zijn In-
naar zijn Out-bak gaan.
Rijen MC-tracts,
de letters vervagen,
eeuwig in rekken
verzameld staan.

En in het verre
verleden verzonken
't Christ'lijk Lyceum
Jan Tooropstraat:
Tollenaar, Blokhuis,
Koetsier en De Jong en
Coster en Wildeboer.
Alles vergaat.

Zijn kamer met Kappe
rook naar sigaretten,
Tweede Boerhaavestraat
met de walmen van bier.
De koffie voor elk, die
Mien dagelijks zette.
Zo'n geurenmelange
is niet meer van hier.

³ Hier past wel een citaat bij uit de bijdrage die ik in 2000 heb geleverd aan het Liber Amicorum voor Piet van der Houwen. Ik heb daar ook herinneringen opgehaald, met name aan mijn eerste werkdag bij het MC, maandag 3 maart 1969, toen ik door Piet werd rondgeleid. Het citaat: "In een gang kwamen we Chester tegen, die mij onmiddellijk herkende van het Lyceum tien jaar eerder."

Vaarwel Chester

Jan Karel Lenstra

Begin 1969 vroeg Gijs de Leve of ik studentassistent wilde worden. Gijs was hoogleraar besliskunde op het Roeterseiland, maar hij had een bijbaan op het Mathematisch Centrum, enkele honderden meters verderop. Assistent, niet op de universiteit, waar ik het huiswerk van andere studenten zou moeten nakijken, maar op het MC, waar, zo werd ons verzekerd, het echte werk gebeurde. “Ja professor,” zei ik, want dat zei je toen. “Mooi. Ga maar naar Chester Thomson, die brengt je naar mevrouw Reckman en die maakt het in orde.”

Ik fietste naar de Tweede Boerhaavestraat 49, een bakstenen schoolgebouw in een stille straat. Binnen was het een drukte van belang. Automatische informatieverwerking was toen een mechanische bezigheid. Vooral verderop in de gang heerste een waar pandemonium. Daar, naast de ruimte waar koffie werd gestookt, was een zaal waar bits werden gedefinieerd doordat een bovenmaatse typemachine in een papieren band gaatjes of juist geen gaatjes sloeg. Als het stukje papier in het gaatje bleef steken had je een quantumbit, wat leidde tot een onvoorspelbare werking van je programma. Kapotte banden werden gerepareerd met aluminium plakband, een duivelse uitvinding, want de statisch geladen snippers bleven overal plakken en veranderden nullen in enen en omgekeerd. Dit alles leerde ik pas later. De vraag die mij de eerste keer bezighield was: Hoe vind ik Chester Thomson?

Jaren later werd ik voor een soortgelijke opdracht gesteld, toen mij werd gevraagd Paul Erdős van Schiphol op te halen. “Maar ik ken hem niet.” “Dat geeft niet, je wacht gewoon tot Erdős naar buiten komt.” Ik stond bij de uitgang, beoordeelde de aankomende reizigers op hun Erdős-gehalte en moest enkele keren de neiging bedwingen er een aan te spreken. Totdat, jawel, Erdős naar buiten kwam.

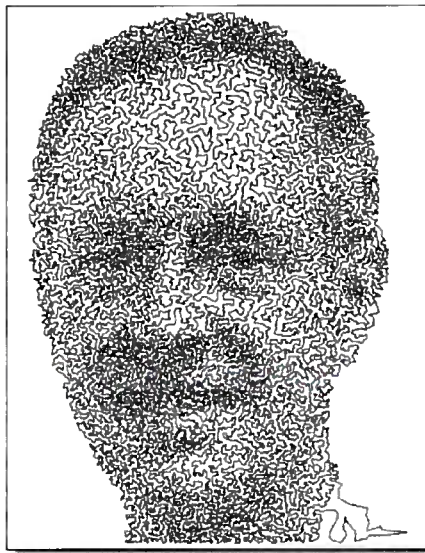
En, inderdaad, daar stond Chester, in coltrui met leren vest, met een tegemoetkomende en toch licht afstandelijke glimlach. Misschien had De Leve hem wel gezegd: “Wacht maar in de gang totdat Lenstra eraan komt.” Hoe dan ook, ik stamelde wat onsamenhangende woorden, waarop Chester zei: “Dan zal ik u maar naar mevrouw Reckman brengen.”

Ik werd gehuisvest in een schoollokaal op de tweede verdieping. Chester zat in een kamer bij het trappenhuis, waar bijna alle ondersteunende functies waren ondergebracht. De inkoop van kantoorartikelen, de verdeling ervan onder het personeel, de verkoop van tracts, syllabi en rapporten, alles lag in één hand. Binnenkomende post werd, na inspectie door de adjunct-directeur, door Chester rondgebracht. Uitgaande post werd bij Chester ingeleverd. De eerste keer dat ik hem een met veel inspanning gecomponeerde brief gaf, corrigeerde hij een gruwelijke taalfout. Toen hij mijn Engels voldoende vertrouwde, bezorgde hij me een afgeschreven typemachine-metbolletjes, die dertig jaar bij mij thuis heeft gestaan en die ik pas op 1 oktober 2003 heb teruggegeven.

Afgezien van sporadische contacten met mijn kamergenoot en de afdelingschef liep mijn interactie met anderen via Chester. Eén keer was ik overdag niet op het MC, maar op het Leidseplein. Gezien mijn halve aanstelling bestond daar geen formeel bezwaar tegen. Ik kwam Chester tegen. Het moet een kwade droom zijn geweest, maar ik heb nooit meer gespibeld.

Chester was het MC, Chester is het CWI. Hij is in al die jaren geen steek veranderd. Het plafond van zijn kamer wel, er komt steeds meer kalk naar beneden, Chester is bijna wit als hij naar huis gaat.

Vaarwel Chester, het ga je goed.

Heel, héél voorzichtig

Fedde van der Lijn

Een robotische nauwkeurigheid gekoppeld aan een absoluut onrobotische vriendelijkheid. Zo heb ik Chester leren kennen in het jaar dat ik op het CWI werk. Af en toe was hij misschien wel té vriendelijk. Zo klopte Chester een keer bij me aan, kort nadat ik op de CWI-website had gezet, dat Ute Ebert de Minerva Prize had gewonnen. Heel, héél voorzichtig vroeg hij of het misschien niet Minerva Prize zou moeten zijn. Op mijn vraag waarom hij me niet tot op mijn veters had afgebrand om zoveel slordigheid, antwoordde Chester: “Nou ja, misschien heet die prijs echt de Minerva Prize. Je weet maar nooit.”

Chester, je gaat nu met pensioen. Ik vond je een fantastische collega: streng voor fouten maar nooit voor mensen, precies maar nooit pedant. Bovendien was je altijd bereid om te helpen – vooral voor het Annual Report heb je verschrikkelijk veel werk verzet. Als dank daarvoor wil ik je nog een laatste gelegenheid geven om mij met terugwerkende kracht de oren te wassen voor alle slordigheden en fouten die jij uit mijn teksten hebt moeten vissen. Grijp die kans nu het nog kan!

Maar als je een keer langskomt om gewoon een praatje te maken is dat ook goed, hoor...

Het ga je goed!

Minnie Middelberg

Toen Chester zijn zestigste verjaardag vierde, drong het pas echt tot mij door dat hij al aan het afbouwen was en dat hij over vijf jaar met pensioen zou gaan, want van SOPPEN en met de VUT gaan, daar wilde Chester niets van weten.

Nu, is het zover. Chester gaat het CWI verlaten en van zijn welverdiende rust genieten.

Zelf ben ik niet zo'n schrijfster en ik vind het altijd moeilijk om iets op papier te zetten. Steeds schoof ik het voor mij uit maar de deadline naderde gestaag. Het werd toch echt tijd om wat te bedenken. Andere collega's vroegen aan mij of ik nog wat anekdotes wist. Ik kon er niet zo gauw opkomen en als dat wel zo was dan zou ik het voor mijn eigen stukje gaan gebruiken. Dat ik me niet zo gauw anekdotes kan herinneren, wil nog niet zeggen dat Chester geen humor heeft en dat je niet met hem kan lachen.

Als ik de 45ste jubileumdag herinner van de SMC: er werd op het voormalige Shellterrein een sportdag georganiseerd, toen al werd er aan team-building gedaan, alle afdelingen samen en tegen elkaar, flauw van het lachen (lees uitlachen) ja, puur leedvermaak was het.

Buiten het werk was Chester ook sportief, volleybal, elk weekend floot hij een wedstrijd en als ik mij niet vergis was het vanwege een blessure dat hij daarmee is gestopt, volgens mij mist hij dat ook heel erg.

Realiseer me nu dat ik vandaag de dag samen met Wilmy de kamer 'bewoon', waar ooit Chester samen met Wim Aspers en de groene kamerlinde, die door de dames van de ponskamer noodgedwongen vanwege zijn omvang achtergelaten was, heeft gezeten.

Begon te graven in mijn geheugen, tenslotte is het ook al weer twintig jaar geleden dat ik op de typekamer begon met het uittikken van de handgeschreven manuscripten voor de wetenschappelijke rapporten en de proefschriften van de promovendi. Waar ik te maken kreeg met het redactiewerk van Chester en Wim en het corrigeren van de

uitgetikte teksten. In die periode werd er gewerkt met Ditruff en Format, daarna werd LaTeX geïntroduceerd en vandaag de dag werken we in Word. In het begin had ik meer met Wim te maken, vanwege het Jaarverslag, dat Wim onder zijn hoede had, dan met Chester, die toen al voor het Wiskundig Genootschap redactiewerk deed: onder andere de boekbesprekingen en de Mededelingen van het Wiskundig Genootschap en daarnaast nog andere werkzaamheden.

Chester als skiloper op de Sportdag van 1991

Nadat Wim naar de derde verdieping verhuisd was en ook hele andere taken had gekregen, nam Chester het redactiewerk van het Jaarverslag van Wim over. Niet lang daarna kreeg ik de boekbesprekingen en de Mededelingen van het WG erbij, toen kreeg ik steeds meer te maken met Chester.

Chester is altijd erg precies en erg oplettend, of het nu Nederlandse of Engelse tekst is, hij ziet de allerkleinste afwijking, zoals een ongewenste indentatie of teveel spatie, zelfs een halve spatie ontging hem niet.

Als ik dan het werk terugkreeg zag het rood en/of groen – het groen was voor het aangeven van foutieve wiskundige symbolen – van de aantekeningen, zodat je door de bomen het bos niet meer zag. Ik schrok van mijn eigen fouten zo dat het schaamrood tot achter mijn oren te zien was. Enkele keren sprak hij mij daarover aan en zei mij dat ik beter moest opletten, vooral als ik hele alinea's vergat.

Als uitleg zei ik dat het voor mij niet makkelijk was. Als je iets uittekent, dan focus je op een zin of een frase, maar de wetenschappelijke manuscripten stikten van dezelfde frases met als resultaat dat je daardoor soms gewoon hele alinea's miste. Ook als ik nog bezig was met het uittekennen van een manuscript en moeite had met het ontcijferen van de handgeschreven tekst, kon ik bij Chester terecht. Vaak was hij dan zelf erg druk bezig met ander werk en ik merkte dan aan hem dat het eigenlijk niet uitkwam, maar toch hoorde ik nooit een onvertogen woord.

Chester bleef altijd erg geduldig, begripvol en integer, hij kwam ook vaak even om de hoek kijken en vragen of het nog allemaal wel ging of je de correctieaanduidingen nog wel begreep, tot je de bomen weer door het bos zag. (Soms denk ik dat hij zijn grijze haren gedeeltelijk aan mij te danken heeft.) Dat stimuleerde mij en ik begon er ook een soort van sport van te maken om steeds minder rode aantekeningen te krijgen bij de eerste correctieronde.

Hoe vaak stond ik niet samen met Chester over het werk gebogen, eventueel met een loep omdat hij dacht dat de point size niet klopte of dat hij verschil zag in de vertical space en vaak had hij nog gelijk ook.

Ik heb veel van Chester geleerd. Ook mijn kennis van de Engelse en Nederlandse taal heeft er veel baat bij gehad en ik vertrouw er op dat ik met Lieke Schultze, die het meeste werk van Chester over zal nemen net zo'n goede werkband zal krijgen als met Chester.

Ik kan niet zeggen, dat ik zijn rode aantekeningen zal gaan missen, maar Chester zeer zeker wel en ik wil hem dan ook heel veel plezier en sterkte wensen en dat hij nog heel lang in goede gezondheid van zijn welverdiende vrije tijd mag gaan genieten. Chester kennende zal hij deze ook zeker nuttig gaan besteden.

Spiedend oog

Henk Nieland

Gedurende mijn hele loopbaan bij het CWI (17,5 jaar) heb ik het genoeg gehad met je samen te werken en als ooit de woorden ‘betrouwbaar’ en ‘accuraat’ van toepassing waren, dan wel op jou. Aan die kwalificaties kan ik ook gerust ‘beschaafd’ toevoegen: ook wanneer je alle recht had kwaad te worden, bleef je altijd de waardigheid zelve. Je was een meester in het puntjes zetten op de i, wat zeg ik, op het hele alfabet. Ook bij mij, die toch voor een vrij nauwgezet werker doorging, haalde je er altijd nog allerlei fouten uit, grote en kleine, en zeker bij stukken in het Engels zat je er bovenop wat betreft spelling, woordvolgorde en wat dies meer zij. Zo groot was je expertise in dat opzicht dat ik – en met mij vele anderen, denk ik – al gauw vrij lui werd en al schrijvende dacht: het gaat toch nog langs het spiedende oog van Chester en die haalt alles er wel uit. Het CWI zal er een hele klus aan hebben na je vertrek dat niveau te handhaven. De grote profiteur van jouw capaciteiten was natuurlijk – naast het CWI – het WG (zo noem ik die club nog maar), dat diep voor jou zou moeten buigen bij je afscheid: wat je al niet voor ze gedaan hebt al die jaren! Maar zoals altijd bleef je heel bescheiden bij dit alles. Onlangs kreeg ik daarvan nog een mooi voorbeeld, toen je me zo tussen neus en lippen door vertelde over je activiteiten voor het scheidsrechterskorps van het amateurvoetbal, een nooit door mij vermoede dimensie.

Hiernaast echter zullen vooral in mijn herinnering blijven de – helaas te weinige – gesprekken die wij zo tussen de bedrijven door voerden. Hoewel ik er gelukkig nooit van gebruik hoefde te maken, leek je mij de ideale biechtvader. Meestal begon zo'n gesprek met jouw – altijd voorzichtig gestelde – vraag of daar niet een komma moest staan (blind zei ik dan altijd ja), maar al gauw passeerden de afdeling, het instituut en de hele wereld de revue en waren we een uurtje verder. Dit is zeker een van de dingen die ik heb gemist sinds mijn vertrek bij het CWI en die nu dan definitief verleden tijd is geworden. Het CWI zal zonder jou een legere plek zijn en ik denk, dat ook van jouw kant het afscheid niet gemakkelijk zal zijn. Ik hoop, dat je in de komende jaren toch een goede invulling zal weten te geven aan de 'zee van tijd' die je nu zal overspoelen en wens je daarbij alle kracht toe, die je daar ongetwijfeld voor nodig zult hebben. En verder hoop ik natuurlijk, dat we elkaar toch nog zo nu en dan ontmoeten, bij een jubileum of een afscheid op het CWI, of zo maar ergens, op een voetbalveld bijvoorbeeld ...

Ciao, Chester, Ciao

Godelief Nieuwendijk

Sins kort ken ik je, Chester,
als een op en top gentleman,
uiterst bescheiden, hoffelijk en aardig,
een pietje precies van professie
met een hang naar perfectie en stijlvolle taal.

Met roots op een eiland
vol zon en ver weg,
vast af en toe heimwee...
Licht op de voeten
in dans, sport en spel.

Rustig en stil, toch zeer aanwezig,
streng, maar rechtvaardig,
zachtzinnig, zorgvuldig en waardig,
weloverwogen in woord en gebaar,
met humor en veerkracht, empathie én distantie.

Chester, mijn beste,
er zijn er niet veel zoals jij.
't CWI, de CPD en ook ik zullen je missen,
maar ik wens je – veraf van het CWI-gekrakeel –
veel prettigs, veel warmte, gezelschap en blijvend plezier.

Veel geluk

Wilmy van Ojik

Zonder woorden kan ik je niet laten gaan. We hebben zonder veel woorden vlak naast elkaar gewerkt. En toch heb ik het gevoel een vertrouwde collega kwijt te raken. Woorden zijn niet altijd nodig om een beeld van iemand te krijgen. Zoals ik ooit leerde “Niet communiceren is ook communiceren”.

Ik heb je ervaren als een integer en betrouwbaar mens, die het CWI een zeer warm hart toedraagt. Kwaliteit afleveren is voor jou van groot belang. We hadden als CPD niet zonder jouw “finishing touch” gekund, zeker niet in de periode, waarin we stuurloos waren. Ik vind het een voorrecht, dat ik nog even van je heb mee mogen profiteren, al was het maar kort.

Ik wens je alles toe, wat je jezelf toewenst voor de komende tijd.

Positieve instelling

Ay Ong

Plotseling is dan toch het bericht gekomen dat een datum van je afscheid is vastgesteld. Heel plotseling is het natuurlijk niet – wij spraken daar regelmatig over, maar ik had steeds het gevoel en de wens, dat het nog ergens in de toekomst zou zijn.

Bij het nadenken over een anekdote moet ik tot mijn schande bekennen, dat die mij niet zo gauw te binnen schiet. Wel dacht ik aan je steeds correcte houding in alle gevallen en bereidwilligheid te helpen zonder je ooit op de borst te kloppen. Je was zoiets als ‘de stille kracht.’

In de loop van de jaren hebben wij toch wel vaak van gedachten gewisseld over vele gewone en – volgens ons – ook belangrijke zaken en je altijd bedachtzame, maar positieve instelling is mij bijgebleven.

Eigenlijk kan ik als conclusie vooral stellen: je bent wat men noemt ‘the perfect gentleman.’

Voor de toekomst wens ik je veel leuke en ontspannen jaren in goede gezondheid toe.

Rust

Personeelsdienst

Rust is wat jij uitstraalt
rust die helpt als er weer eens een snel antwoord nodig is
op een vraag naar een Engelse vertaling of naar de juiste spelling.
Jouw antwoord is altijd een voorstel
maar je voorstel is altijd een verbetering.

Jouw unieke combinatie van persoonlijkheid en kennis
gaan wij missen
al die jaren 'even Chester bellen'
je bent ons vangnet geweest
dank je wel voor al je goede voorstellen.

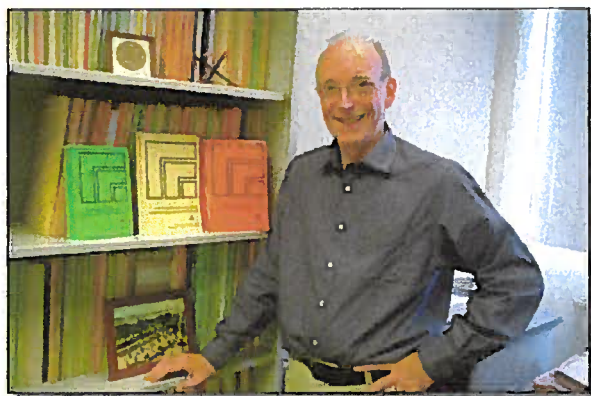
Als wij jou bij je pensionering een voorstel mogen doen
geven wij je in overweging veel te genieten
van al je dierbaren
van al het mooie in je omgeving
en van al het goede dat nog op jouw levenspad komt.

Piet, Marja, José, Martine, Coby, Miriam en Marlin.
Personeelsdienst CWI

Een onvermoeibare arbeid komt alles te boven

Henk Pijs

Inderdaad, bijna veertig jaar geleden leerde ik je kennen, toen ik kwam te werken op de afdeling Zuivere Wiskunde van het Mathematisch Centrum. We hadden enig contact, want jij, Mijnheer Thomson, had een functie bij de Publicatiedienst, maar was ook verantwoordelijk voor de kantoorartikelen ten behoeve van de medewerkers. Het contact was, hoewel enigszins formeel, heel plezierig: jij was uiterst voorkomend en hoffelijk.

In 1984 werd ons contact hernieuwd. Al reeds geruime tijd was je redactiesecretaris van de Mededelingen van het Wiskundig Genootschap. Prof. Lekkerkerker was destijds de redacteur en na zijn emeritaat droeg hij deze functie aan mij over. Ik was inmiddels medewerker aan het Mathematisch Instituut van de Universiteit van Amsterdam.

Vanaf dat moment begon een jarenlange samenwerking, met als vast punt onze maandelijkse vergadering. Als redactiesecretaris verzamelde jij alle kopij voor de Mededelingen en redigeerde je de tekst. Onmiddellijk was ik getroffen door je accuratesse. Je bereidde elk nummer nauwgezet voor en zo'n nummer zag er dan steeds perfect uit.

Jouw werk voor het Wiskundig Genootschap was van onschatbare waarde. De spreuk van het inmiddels Koninklijke Genootschap "Een onvermoeide arbeid komt alles te boven" lijkt mij in het bijzonder op jou van toepassing. Ik heb het nog even

nagekeken: in september 1974 ben je redactiesecretaris van de Mededelingen geworden en je hebt deze functie vervuld tot september 2001. Tot die tijd duurde ook onze samenwerking. Daarna werden de Mededelingen volledig elektronisch uitgegeven.

In al die jaren heb ik je leren kennen als een uiterst deskundige en bescheiden collega en als levensgenieter, die heel goed kan relativeren. Deze combinatie maakt je in mijn ogen zo uniek.

Chester, heel hartelijk dank voor de geweldige samenwerking gedurende vele jaren. Altijd stond je klaar en niets was je teveel. Ik heb veel van je geleerd en daarvoor ben ik je zeer erkentelijk.

Je gaat nu van je pensioen genieten. Ik wens je nog vele jaren in goede gezondheid toe en ik hoop dat je je geliefde Aruba nog vaak kunt bezoeken.

Nopjes

Herman te Riele

Tijdens afscheidsbijeenkomsten voor collega's die het CWI gaan verlaten hebben degenen, die afscheid nemen de goede gewoonte om collega's te bedanken met wie ze hebben samengewerkt.

Toen ik een tijdje geleden het CWI na zo'n afscheidsbijeenkomst verliet, ging ik bij mezelf eens na wie ik bij mijn afscheidsbijeenkomst expliciet zou willen bedanken (niet dat ik van plan ben op korte termijn afscheid te nemen van het CWI, maar goed). Ik had een lijstje gemaakt en jij staat hoog op dat lijstje.

Tot ik me realiseerde dat een aantal van die mensen, zoals jij, eerder dan ik het CWI gaan verlaten, dus dat bedanken kan dan niet meer! Daarom grijp ik graag deze gelegenheid, een bijdrage leveren aan een Liber Amicorum voor jou, aan om jou heel hartelijk te bedanken voor alle jaren op het CWI van goede samenwerking.

Jij 'bewaakte' bijvoorbeeld onze rapportenseries zeer nauwgezet en zag er op toe dat de titelpagina voldeed aan de CWI-specificaties. Bij ieder rapport dat ik produceerde, maakte ik er een beetje een sport van om die titelpagina in één keer foutloos in te leveren, maar helaas is me dat nooit gelukt! Altijd wist je nog wel ergens – en terecht! – een ongerechtigheid(je) op te sporen.

Voor het Wiskundig Genootschap heb jij heel veel werk verzet, met name voor de 'Mededelingen van het Wiskundig Genootschap' (inmiddels is het WG 'Koninklijk' geworden). Het moet in 1975 geweest zijn, dus bijna 30 jaar geleden, dat jij bij

de Mededelingen (zo worden ze kortweg genoemd) betrokken raakte: op de cover van de 18e Jaargang uit 1975 staat aangegeven dat het secretariaat, 'tevens verzameladres voor kopij en advertenties', bij jou berustte. In 1974 berustte dat nog bij ene drs. J. Hillebrand.

In januari 1999 gingen de Mededelingen over in de Elektronische Mededelingen, maar er bleef nog wel een beknopte gedrukte editie bestaan voor de WG-leden die geen e-mailadres hebben. In september 2001 werd gestopt met het uitgeven van de gedrukte versie, omdat steeds meer KWG-leden toegang tot e-mail kregen.

In al die 30 jaren heb jij het secretariaat van de Mededelingen met grote nauwkeurigheid en accuratesse vervuld. Dat heeft geresulteerd in een waardevolle, zeer betrouwbare historische bron van informatie over de activiteiten van het Koninklijk Wiskundig Genootschap in de periode 1975 – 2004. Jouw inzet heeft daarbij een cruciale rol gespeeld. Heel hartelijk dank daarvoor, maar ook voor al het andere werk dat je voor het KWG hebt verricht, zoals de productie van de folder van het jaarlijkse Wintersymposium van het KWG!

Tot slot nog een sportieve herinnering: de door de Personeelsvereniging georganiseerde tafeltennistoernooien waar wij lang geleden vele malen tegen elkaar hebben gespeeld. Jij speelde altijd met een sandwich-batje met zo'n glad oppervlak waar je veel effect mee kunt geven. Ik probeerde dat spel te ontregelen door met een zogeheten 'plankje' te spelen, een batje met simpele nopjes! Mijn strategie daarbij was: dicht op de tafel staan en zo snel mogelijk het balletje terug slaan om het effect er uit te halen.

Of jij daarover wel in je nopjes was, kan ik me eigenlijk niet zo goed meer herinneren...

Beste Chester, ik besluit met je een goede en gezonde tijd toe te wensen na je lange CWI-periode waar je met voldoening op terug kunt zien.

Geniet ervan: je hebt het alleszins verdiend!

Herinneringen van een oud-MC'er aan Chester Thomson

Willem Paul de Roever

De enige wezenlijke verandering die ik heb kunnen ontdekken tussen Chester op de 2de Boerhaavestraat 49 en Chester op Kruislaan 413 is de kleur van zijn haar. Hoeveel waardiger staat zo'n witbehaarde krans om zijn donker gekleurd gelaat!

En altijd is het leuk hem terug te zien, verwarmt mijn hart bij het zien van zijn vriendelijke, welwillende uitdrukking, bij het horen van zijn warme, welluidende stem. Voor mij is Chester vele jaren een van de weinige werkelijke constanten geweest die het oude Mathematisch Centrum met het nieuwe CWI verbinden.

Mijn oude collega's werden BELANGRIJK, overtuigd van hun (wetenschappelijke?) zwaarte – ach, na 100 jaar zullen ook de Turing-Award-winners wel vergeten zijn. Ze veranderden.

Ook de koffie wordt niet meer langs gebracht – zo'n bizarre MC-gewoonte, die niet in de tijd van doeltreffend management thuishoort.

Op het oude MC kon je ook de computer-whizzkids aantreffen, die alles van HET SYSTEEM wisten en het zo veranderen konden. Niet zo op het CWInformatika, al moet dit zeker deels geweten worden aan die wereldwijde ongenietbare trend, waarin overzichtelijk te programmeren automaten vervangen zijn door onvoorspelbare, biologisch aandoende organismen, wier raadselachtig, onvoorspelbaar functioneren door geen enkel mens meer overzien wordt.

Maar daaronder, op de begane grond in dat uniforme nieuwe gebouw, zijn ze nog te vinden, degenen die niet veranderd zijn, die niet 'belangrijker' geworden zijn. Die ik mag omdat ze zijn wie ze zijn. En tot die groep behoort Chester. Chester, ik wens je een vredige tijd als gepensioneerde toe, een tijd rijk aan vreugden!

Christian-Albrechts-Universität zu Kiel.

KWG-nieuwtjes

Frank A. Roos

In 1984 kwam ik voor de eerste keer in aanraking met Chester, zij het indirect. Ik had gesolliciteerd naar de functie van bibliothecaris bij het CWI en ik wilde wel eens weten wat voor instituut dat was, door me in te lezen over de achtergronden. Toentertijd was ik werkzaam bij een TNO-instituut en een medewerker van mijn afdeling aldaar had aangeboden om bij het CWI te informeren of een jaarverslag kon worden opgestuurd.

Het resultaat kreeg ik niet lang daarna te horen. “Ik kreeg een meneer Chester Thomson aan de lijn. Hij wilde wel een jaarverslag sturen, maar hij wilde weten of het voor iemand persoonlijk was of voor ons instituut. Ik heb toen maar gezegd, dat het voor ons instituut was. Ik geloof, dat er anders voor betaald had moeten worden of zo.”

Enfin, ik had mijn jaarverslag dankzij Chester en ging aan het lezen. Mijn sollicitatie had een positief resultaat en ik werd aangenomen. In de periode die volgde, kruisten

onze wegen elkaar niet dikwijls. Het was me ook niet duidelijk wat Chester eigenlijk precies deed. Dit kwam door mijn onbekendheid met het publicatieproces, zoals dat op het CWI gangbaar was: Tracts? Syllabi? Bij het TNO-instituut waar ik vandaan kwam, werd ook gepubliceerd natuurlijk, maar door de vertrouwelijke aard van het onderzoek, werd er niet veel gepubliceerd op de manier zoals bij het CWI.

Omdat de bibliotheek van het CWI de uitvoerende arm is van de Inspecteur der Boekerij van het KWG, toentertijd werd die functie bekleed door Piet van der Houten, kwam ik Chester onder die noemer vaker tegen. Hij bleek ook bij het KWG betrokken. We wisselden als we elkaar tegenkwamen op de gang bij tijd en wijle de “nieuwttjes” over het KWG uit, voor zover er wat nieuws was te melden en dat was eigenlijk niet veel schokkends, maar hieruit ontstond een sociaal contact tussen Chester en mij.

Als we elkaar tegenkomen binnen of buiten het CWI, maken we altijd even een kort praatje over ditjes en datjes. Chester is niet een figuur waarover allerlei hilarische anekdotes de ronde doen, maar gewoon een aangenaam en minzaam mens in de omgang, niet opvallend aanwezig, een beetje op de achtergrond zelfs, maar toch markant.

Chester, nu je het CWI gaat verlaten wens ik je het allerbeste voor de toekomst.

Even een herinnering

Jan Schipper

Even een herinnering

Even terug in de tijd

Altijd dat rode potloodje

Altijd in voor een babbeltje

Altijd vriendelijk

Wat waren we nog knap hè

Ik zal je missen

Jan

Rood potlood

Lieke Schultze

C voor correct
H voor hulpvaardig
E voor exact
S voor stipt
T voor terminologie
E voor eenduidig
R voor rood potlood

En dat zijn slechts een paar aspecten die we zullen gaan missen. Wie kan er nou een tekst zo laten blozen. Wie zet altijd alle puntjes op de i. Wie weet nog van alle CWI-ers de juiste initialen. Wie ziet altijd net dat stukje ontbrekende zin. Wie vindt dat stukje, dat net dubbel staat. Wie zorgt ervoor, dat alle rapporten leesbaar zijn op

het net. Wie controleert of alle rapporten aan de eisen voldoen. Wie controleert de informatiestromen. Wie let er nog op spelfouten en rare zinsconstructies. Wie is er altijd aanwezig om vragen te beantwoorden. Wie weet nog bijna alle antwoorden. Wie checkt of de gegevens correct zijn. Wie checkt of alle informatie is gegeven. Wie wijst ons nog op het kroontje van het WG. Wie zorgt voor consequent taalgebruik. Wie bewaakt de terminologie. Wie zorgt voor de juiste lettertypes, hoofdstukaan- duidingen, bladzijdenummering. Wie checkt nu mijn vertalingen. Wie corrigeert mijn spelling. Wie zorgt ervoor dat ik bij de les blijf.

Nou dat wordt nog een probleem!!!!!!!!!!!!!!

Chester door jouw wijze lessen is mijn kijk op het geschreven woord wel drastisch veranderd, maar nog niet drastisch genoeg. Who cares, wat niet is kan nog komen. Ik wens jou nog heel veel fantastische jaren zonder (rood) potlood, maar wel met heel veel kleur.

Onverbiddelijke strepen

Frans Snijders

Een zekerheid in het leven valt weg: Chester verlaat het CWI. De begane grond van het CWI is nauwelijks voorstelbaar zonder dat daar geregeld Chester voorbyschuift met een stapel papier in zijn handen. Altijd vrolijk groetend en soms daarna met de vraag “Frans, heb je zo dadelijk even?” Dan ging ik naar het kamertje van Chester – ontstaan door een wandje te plaatsen in de eens zo grote en drukbevolkte typekamer – en daar lag dan altijd een layout- of tekstprobleem klaar. Het is een enorme open deur om te zeggen, dat Chester oog voor detail had en het is ook een understatement. Chester zag alles. Van de huidige directeur van het CWI ging destijds het verhaal dat hij een manuscript terugstuurde met de opmerking dat een punt ten onrechte in italic was gezet. Het is duidelijk, dat dit manuscript destijds niet door de handen van Chester gegaan is.

In het begin (eind jaren '80) heb ik me lang afgevraagd, wat er nou eigenlijk allemaal gebeurde in die hoekkamer op de begane grond waar Chester destijds zat met Wim Aspers. Beide heren droegen stapels papier naar binnen, die er dan wat later weer uitgedragen werden. Na mijn eerste bezoek aan zijn kamer werd de verwarring eigenlijk alleen nog maar groter. Chester en Wim zaten daar in een aangename stilte allebei met liniaal en potlood in de hand. Ook bij latere bezoeken trof ik ze in dezelfde posities aan. Dat was dus geen toeval. Pas later kwam ik erachter, dat alles wat op het CWI werd gedrukt door de handen van deze heren ging, die langs hun linialen onverbiddelijke strepen trokken door de tekst.

Achteraf bezien is deze nadruk op correcte spelling en layout niet hand in hand gegaan met publicatieontwikkelingen, die zich in de omgeving afspeelden. Beroemd was destijds het lijmproces van de CWI-huisdrukkerij, waardoor na het even opengeplaat hebben van een boekje onmiddellijk duidelijk was, dat dit op het CWI was

gedrukt. Ook de soberheid van de vormgeving viel op: mooie ontwerpen van Tobias Baanders, maar in één kleur (zwart) gedrukt op het eeuwige poplin of op voorbedrukte omslagen. Verbazingwekkend was het dan ook niet, toen het Wiskundig Genootschap besloot het Nieuw Archief elders onder te brengen. Opvallend genoeg kwam het toen weer bij mijn buurman terecht: Chris Zaal van het Mathematisch Instituut in Leiden. Een complete gedaanteverandering was het gevolg. Ook met Chesters trots, de Mededelingen van het WG, ging het een hele andere kant op. De fameuze boekbesprekingen verdwenen naar het Nieuw Archief en wat overbleef werd voortaan een e-mail-nieuwsbrief, maar nog steeds zonder spel- en layoutfouten.

Punctueel was Chester ook in organisatorisch opzicht. Deadline was deadline en de Mededelingen gingen altijd op tijd de deur uit en als dat niet zo was lag het zeker niet aan Chester. Zijn adressenbestanden waren altijd actueel en bij de verzending werden de poststukken altijd zo georganiseerd, dat de portiekosten minimaal waren. Het is deze aandacht voor detail en zorgvuldigheid die je tegenwoordig nog maar zelden aantreft, maar die wel de eigenschappen zijn waarom Chester door de gehele CWI-gemeenschap gewaardeerd werd.

Ook na mijn vertrek van het CWI kwam ik nog wel eens terug en steeds was daar weer de eeuwig vriendelijke Chester, maar wel getekend door de ziekte en het uiteindelijke overlijden van zijn vrouw. Soms google'de ik Chester om te zien hoe het met hem ging, maar veel hits leverde dat nooit op. Een eerbetoon tijdens het jaarlijkse Mathematisch Congres en een – uiteraard uiterst correcte – vertaling van een introductietekst over XML.

We wonen in dezelfde plaats en zullen elkaar ook daar nog wel eens tegenkomen en wellicht nog eens een biertje drinken op de Zaandamse Dam en dan zal Chester ongetwijfeld weer breed lachen en het waarschijnlijk ook met mij eens kunnen zijn, dat de tijd op het CWI nog mooier lijkt als je er niet meer werkt.

Van de oude garde

Erik Stokhof

In mijn (korte) tijd bij het CWI heb ik je een klein beetje leren kennen als een bijzonder consciëntieus man. Ik zou bijna zeggen een ouderwets consciëntieus man. Het is mijn indruk, dat de diensten die je verrichtte – zeker gedurende de laatste jaren – door de klanten wel eens werden ervaren als overbodig. Gelukkig was het opsporen van een schrijf- of stijlfout, of het stellen van een ogenschijnlijk onschuldige vraag meestal ruimschoots voldoende om deze indruk te veranderen in een uiting van respect. Ergens doet mij dit denken aan de dinosaurussen; op dezelfde manier als zij enerzijds staan voor voorbijge glorie (met de nadruk op ‘voorbij’), maar anderzijds staan voor de giganten van de aarde.

Het is mogelijk, dat een controlefunctie zoals die van de collationist inderdaad is ingehaald door de spellingscheckers en de grammaticasoftware, zoals de automatiseerders ons willen doen geloven. Dat is mogelijk, maar het wil er bij mij niet in. Ik ben eerder van mening, dat degene die aarzelt zijn werk te laten nakijken door een Chester, bedacht heeft dat zijn taalkundige vaardigheden wel eens zouden kunnen achterblijven bij zijn vakinhoudelijke.

Ik heb het al eerder gezegd en ik zeg het nog eens: net zoals de echte graficus ‘het oog’ heeft, waardoor zijn werk zich meteen onderscheidt van dat van de amateur – ongeacht de tekenprogramma’s die deze laatste tot zijn beschikking heeft – zo heeft de ware redacteur ‘het oog’ dat hem in staat stelt in één oogopslag onregelmatigheden en fouten in een pagina te detecteren.

Nu is dan de tijd gekomen om afscheid te nemen van een man die ontegenzeggelijk één van de oude garde is. Niet alleen qua leeftijd of diensttijd, maar ook qua beschaving, instelling en cultuur. Ik ben ervan overtuigd, dat Lieke de bâton met klasse zal overnemen, maar we kunnen er niet omheen dat dit het einde van een tijdperk is.

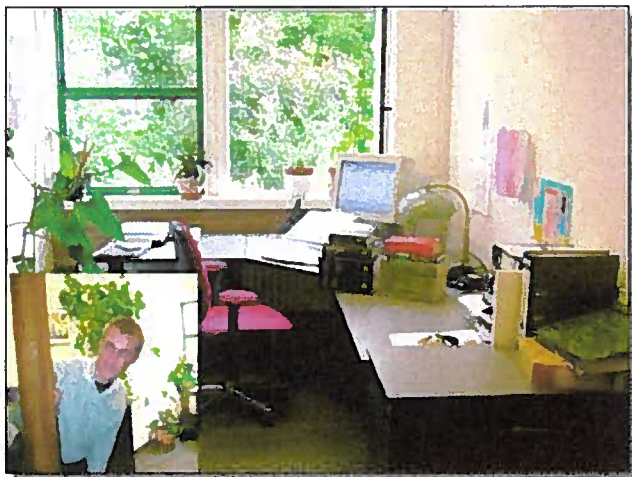
Chester, wat je plannen na nu ook zijn, ik heb er alle vertrouwen in, dat je ze op dezelfde onverstoorbare manier tot uitvoering zult brengen als alles wat ik je heb zien aanpakken.

Het ga je goed.

Een aangenaam mens

Frank Stroobants

**Chester Thomson: integer, bescheiden, intelligent, behoedzaam, rustig.
Kortom een aangenaam mens.**

Je gaat weg bij ons. Het moment is dan ook daar om je kond te doen van het schuldgevoel waarmee ik reeds enige jaren worstel.

Enkele jaren geleden hebben wij van werkplek geruild. Van je eenpersoons-kamer verhuisde je zonder morren naar een grote driepersoons-kamer. Ik was erg blij met de verhuizing om-

dat het mij, waar nodig, rust gaf me te kunnen concentreren. Ik was me er maar al te zeer van bewust, dat ook jij die concentratie nodig had en wellicht nu moest ontberen. Ik hoop dat dat niet het geval is geweest.

Toen ik jouw kamer voor het eerst als de mijne betrad, nam ik me voor nooit op jouw kamer te roken – ik rookte toen nog – je kamer was zo schoon en de lucht zo zuiver. Ik voelde, dat het onbetamelijk zou zijn die sfeer aan te tasten.

Een roker blijft echter een roker, ik heb helaas sporadisch gezondigd tegen dit goede voornemen. Maar echt genieten was er niet bij tijdens die momenten! Ik hoop dat je me hiervoor wilt vergeven en dat je eindoordel luidt, dat ik jouw kamer als een goed huisvader heb beheerd.

Ik wil je niet alleen voor het afstaan van je kamer bedanken, maar ook voor alle hulp die ik van je ontving. Die had ik weliswaar in mijn eerste jaren op het CWI wat vaker nodig dan de laatste tijd, maar het is fijn om collega's te hebben waar je altijd bij terecht kunt met je vragen.

Ik hoop dat je de komende fase in je leven met open blik tegemoet treedt en het grote verlies dat je overkwam niet de toekomst laat overschaduwten. Daarvoor ben je nog veel te jong.

Het ga je goed!

Brief uit Santander

Nico Temme

Op 12 november zal ik helaas niet bij je afscheid kunnen zijn. Deze maanden ben ik op werkbezoek in Santander, waar ik vlak voor mijn eigen pensionering nog een ‘sabbatical’ kan meemaken.

Ik heb op het CWI en op het MC, zoals dat vroeger heette, veel contact met je gehad. Destijds was je, zoals ik het zag, de secretaris van de Raad van Beheer-secretaris (later adjunct-directeur) Barning, maar de laatste tijd was je de bewaker van de vele MC- en CWI-publicaties, van jaarverslagen tot de we-

tenschappelijke rapporten. Want er ging wel eens wat mis, in elk geval, er werden wel eens fouten gemaakt die de wetenschappers in hun dagelijkse routine voor lief namen, maar die volgens de normen die Prof. Van Wijngaarden jegens zichzelf en jegens anderen ook hanteerde, niet in orde waren en gecorrigeerd moesten worden. In die zin werden we goed opgevoed. Maar, zoals ik zei, er ging wel eens wat mis.

Zelf heb ik met verbazing wel eens zitten kijken naar de correcties die je op de eerste pagina van mijn rapporten aanbracht. In eerste instantie begreep ik dan niet wat er mis was, maar in tweede instantie kreeg ik vaak door wat je bedoelde en je had dan ook altijd gelijk. Als ik het dan echt niet begreep en uiteindelijk bij je langs kwam, wist je op een subtiele manier uit te leggen wat je bedoelde en natuurlijk had je dan ook weer gelijk.

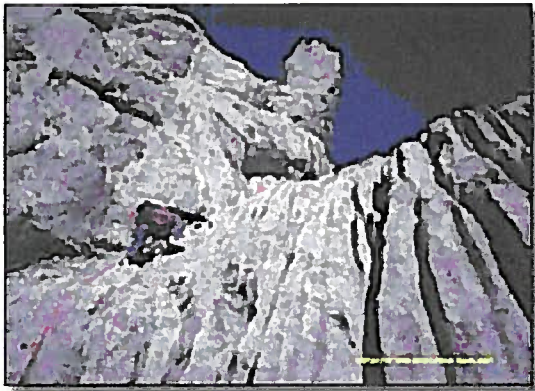
Dit waren dan de correcties waar we als wetenschappers direct mee geconfronteerd werden. Maar er was veel meer, zoals ik in andere functies wel eens meemaakte. Je voorzag bijdragen voor de jaarverslagen van boven tot onder van commentaar en correcties en die werden vaak zonder verder overleg direct maar uitgevoerd. Je werkte dan achter de coulissen van de CPD, of van de afdelingen met al die andere namen waar je deel van uitmaakte. Dit laatste aspect heeft je toch altijd wel het meeste gekarakteriseerd: erg nuttig werken op de achtergrond van het totale publicatiegebeuren van het CWI.

Wat ga je doen met je pensioen? Santander is een rustige stad aan de noordkust van Spanje, met een fantastisch strand. Voor toeristen niet zo in trek, voor Spanjaarden die willen ‘overzomeren’ des te meer. Het is dus een erg ‘Spaanse’ stad

gebleven, met weinig gelonk naar toeristen. Tot in oktober hebben we vaak rustig nazomer-weer gehad; de legendarische stormen in de Golf van Biscaje hebben we hier niet meegemaakt tot nu toe. De stad zelf ligt om een baai heen en onze flat kijkt vanuit een hoogte uit op het zuiden, over de baai met een fraai uitzicht op de bergen in de noordelijke kuststreken. In de naaste omgeving zijn er leuke dagtochten te maken (de Picos de Europa vormen een aardig ruig berglandschap) en er zijn net als in Zuid-Frankrijk diverse grotten te bezoeken. De Spaanse keuken met de vele visvariëteiten hebben we nog lang niet helemaal verkend. Bilbao ligt hier niet ver vandaan, met het Guggenheim Museum, dat als bouwwerk zelf al de moeite waard is om te bekijken.

Wat verder te doen hier, tijdens de dagelijkse routine zonder kranten en TV? We kunnen de Spaanse TV nog nauwelijks volgen en de boekhandels hier hebben nauwelijks Engelstalige kranten, boeken of tijdschriften. Dan maar even bijlezen. Vandaar enige aanraders voor je nieuwe vrije tijd. Geen hoogstaande literatuur, maar gewoon lekker om te lezen. The Da Vinci Code van Dan Brown, Lotte Weeda van Maarten 't Hart, The Company van Robert Littell en Kidnap van het duo Ross-Ferdinandusse.

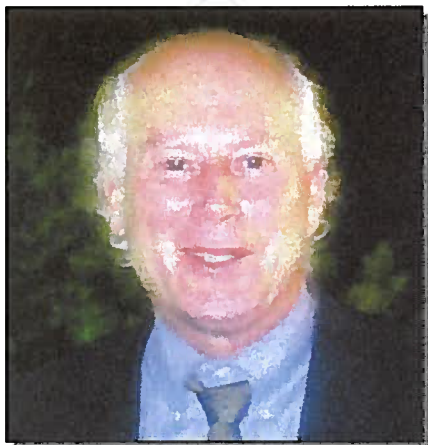
Chester, je hebt je tijd uitstekend en nuttig besteed op het CWI. Het ga je goed in deze nieuwe periode van je leven. Geniet er van.

Hierbij enige plaatjes van de Picos de Europa

Een gedistingeerd heerschap

Henk Tijms

‘Een leuke herinnering, een grappige anekdote of zomaar iets aardigs?’, was de vraag van de afscheidscmissie. Ik heb alleen maar de meest plezierige herinneringen aan Chester, die ik ken vanaf eind jaren zestig op het Mathematisch Centrum. Een gentleman in de ware zin van het woord en altijd even vriendelijk en behulpzaam. De foto op de uitnodigingsbrief onderstreept het een en ander: een gedistingeerd heerschap. Het kan ook geen toeval zijn, dat de foto een sportieve achtergrond heeft. Vaak had ik het met Chester over volleybal, een van de mooiste sporten die ik ken. Was Humphrey Mijnals – ook een innemende persoonlijkheid – de eerste gekleurde voetballer van niveau in Nederland, ik denk dat Chester dat was op het gebied van volleybal. Chester, het ga je goed.

'Het Bureau'-gebeurtenissen

Paul Vitányi

Chester Thomson – een altijd vertrouwde en vriendelijke aanwezigheid, eerst op het MC, daarna op het CWI. Af en toe een praatje, over Aruba of andere vakantiebestemmingen, of over de 'Het Bureau'-gebeurtenissen, directeuren, chefs, maar altijd mild van opinie.

Een weemoedig gevoel, dat het tijdperk Chester tot zijn einde loopt, althans, wat het CWI en mijzelf betreft.

Eeuwig jeugdig

Ewolt Wolters

Het is eigenlijk niet te geloven, dat je nu al veertig jaar bij het MC dan wel het CWI werkt en dat je daarom al met een welverdiend pensioen gaat. Hoe kan het dat iemand, die eeuwig jong en eeuwig jeugdig is, al zo oud is?

De brief van Miente Bakker geeft er ook geen antwoord op, het zal de tijd wel zijn die ons allemaal inhaalt. Alhoewel? Volgens de foto op die brief ben je intussen wel grijs geworden, verder ben je zo te zien niet veranderd. En dat is goed!

Het is al weer bijna 29 jaar geleden dat ik bij het MC in dienst kwam. Op 5 januari 1976 kwam ik als een schuchtere jongeman mij om negen uur melden in de 2e Boerhaavestraat. De mensen die me konden ontvangen en rondleiden kwamen pas een uurtje later binnen. Op kamer 208, tegenover de koffiemachine en naast de vergaderkamer kreeg ik een werkplek.

Op de zelfde verdieping zaten nog wat wetenschappers, de financiële dienst en personeelszaken, de drukkerij en achteraan, wat verscholen, het secretariaat. En daar zat jij. Het duurde even voor ik je leerde kennen, het duurde langer voor ik je leerde waarderen. Harrie Blommers en Tara Oedayra Singh Varma maakten aanzienlijk meer lawaai en waren nadrukkelijk aanwezig. Al spoedig ondervond ik, dat je voor een antwoord op een moeilijkere vraag beter naar jou toe kon gaan. Dan kreeg je tenminste wat je zocht en het antwoord was vrij van politieke waarden en normen. Het antwoord werd ook met een vrolijke lach gegeven en zo leerde ik ook je humor kennen. Voor ik doorhad dat Kromménië (rijmend op Roemenië) als vakantiebestemming net voorbij Wormerveer lag, was jouw vakantie al voorbij.

Wat mij steeds opviel aan jou, Chester, ook toen we naar het nieuwe gebouw verhuisden, was je rustige en betrouwbare, collegiale aanwezigheid. Stormen of direc-

teuren mogen woeden, onverstoorbaar bleef je je werk doen. In het nieuwe gebouw, aan de Kruislaan, zat je minder dicht in de buurt, maar we kwamen elkaar toch regelmatig tegen.

Alles wat over ons, eenvoudige medewerkers, werd uitgestort aan plannen, organisatiewijzigingen en Bureau's – niets kon jou verstoren. Blijmoedig zagen we je rondlopen, een vriendelijk woord of een bestelde publicatie voor eenieder.

Na m'n vertrek bij het MC (sorry, CWI) in 1986 heb ik er nooit aan kunnen twijfelen, dat je gewoon en voor altijd bij het CWI zou horen. Niet als iemand die ze vergeten hebben en die achter een stapel wiskundeboeken in slaap is gevallen. Nee, als iemand die onverbreeklijk met het CWI verbonden is, een gewaardeerde collega en een vaste waarde. Dan is het een vreemde gewaarwording als je te horen krijgt dat jij, ook jij, bij het CWI weggaat. Met pensioen, een welverdiend pensioen.

Beste Chester, mag ik je toewensen dat je gezond en lang mag genieten van je tweede jeugd?

Afscheidsinterview

door Miente Bakker

Hoe kwam je in 1967 bij het MC terecht?

Als ik me niet vergis naar aanleiding van een advertentie in een krant waar een assistent op het Secretariaat van de Algemene Dienst werd gezocht. Ik las dat en dacht nou, dat lijkt me wel het proberen waard voor een tijdje. Tot dan had ik om ervaring op te doen tijdelijk baantjes gehad waaronder bij Excerpta Medica. Het MC (zoals dat toen heette en toen nog gehuisvest in de Tweede Boerhaavestraat) leek me een prima uitdaging. Na een prettig sollicitatiegesprek met mevrouw Reckman van Personeelszaken en de heer Barning, hoofd van de Algemene Dienst en later adjunct-directeur, werd ik dus aangenomen.

En toen ben je nooit meer weggegaan

Inderdaad, tot op de dag van vandaag ben ik er nog. Dit had ik trouwens niet verwacht.

Je was in MO-Engels afgestudeerd. Was je niet van plan daarin door te gaan?

Het onderwijs trok mij toch niet zo erg aan, dus ging ik kijken of ik ergens anders iets met talen, in het bijzonder Engels, kon doen. Ik zag het MC als een overgang, maar kennelijk beviel het mij hier zo geweldig, dat ik maar bleef.

Kun je in vogelvlucht je loopbaan bij het CWI beschrijven?

Mijn eerste werkzaamheden waren o.a.: inkoop van goederen, verkoop van publicaties, aankondigingen en administratie verzorgen rondom te organiseren cursussen zoals de Vakantiecursus, Wetenschappelijk Rekenen, Algol 60, Algol 68. Daar hoorde ook bij de uitgifte van voor- en najaarsroosters. Dus je ziet er was wel werk aan de winkel. Gelukkig heb ik dit niet alleen moeten doen en kreeg ik assistentie van anderen zoals Harry Blommers, Han Kappe, Thea Amende, Karin van Gemert, Sue Greene, Tara Singh Varma. Dat was een gezellige tijd! Voor die Vakantiecursus reed ik met Han, later Harry in een bestelbusje naar Eindhoven om het cursusmateriaal daar af te geven.

In 1971/1972 begonnen de eerste werkzaamheden voor het Wiskundig Genootschap (tegenwoordig koninklijk goedgekeurd). Vanaf 1972 werd van Wolters-Noordhoff de verzorging van het tijdschrift Nieuw Archief voor Wiskunde overgenomen. Ik moest zorgen voor de hele administratie: abonnementenadministratie, facturering, verzending, contact onderhouden met diverse boekhandels en advertentiebureaus. Toen had ik erg veel aan mijn Engels. Mijn verkoopactiviteiten werden toen overge-

nomen door Thea. In 2000 is het professioneel aangepakt met het instellen van een NAW-bureau in Leiden. Terugblikkend zeg ik, dat we het toch niet zo slecht hebben gedaan met de toen beschikbare middelen.

In 1974 begonnen mijn redactiewerkzaamheden voor het maandblad Mededelingen van het Wiskundig Genootschap (nu dus KWG). Het CWI werd redactiesecretariaat voor kopij en ik zorgde ervoor dat alles verwerkt werd, naar de drukkerij ging en ten slotte dat het boekje verzonden werd aan de leden etc. Toen heb ik prettig samengewerkt met Wim van der Meiden, de redacteur van de rubriek Boekbesprekingen. Verder heb ik vertaalwerkzaamheden verricht en redactiewerk voor de jaarverslagen, CWI Rapporten, etc. Die werkzaamheden worden nu overgenomen door Lieke, die daarvoor heel goed is geoutilleerd.

Wat waren jouw activiteiten bij de productie van de jaarverslagen? Want dat deed je al vanaf de jaren 70.

Eerst voornamelijk controle van de lay-out. Later ook op spelling en taalgebruik.

Je hebt diverse chefs gehad. Kun je iets over ze vertellen?

Allereerst Barning, precies, een zeer aimabele persoon met wie ik met ontzettend veel plezier heb mogen werken. Heeft veel indruk op mij gemaakt. Hij is wel altijd 'meneer' voor mij gebleven.

Van 1984 t/m 1987 ressorteerde ik onder het eerste Bureau, later Sector Onderzoeksbeheer en -Voorlichting (OBV) onder leiding van Jacques Bus. Na mijn overplaatsing naar de Sector Technische Ondersteuning (STO) was Fred Bakker en later Gerrit Stemerdink mijn chef. Jacques was de wat strengere, maar bijzonder kundige persoon en Fred zachtaardig en altijd een luisterend oor. Met Gerrit heb ik niet zoveel contact gehad; ik had de indruk dat het enigszins moeilijk voor hem was om zowel de groep programmeurs als die van de publicatiedienst aan te sturen. Hij was wel erg gezien. Het meeste had ik met Dick Zwarst te maken.

Het staat mij bij dat de STO-chefs wel periodiek overleg hadden met de programmeurs, maar daar was de publicatiedienst niet bij. Hadden jullie overleg met de sectorchef?

Neen, voorzover ik weet niet.

Hoe ging het verder?

In 1992 viel ik onder de nieuw ingestelde Facilitaire Dienst (FAD) onder de bezie-

lende leiding van Francien Goudsbloem, een echte manager. Zij heeft ontzettend nuttig werk verricht voor de publicatiecomponent en werd, dacht ik, op handen gedragen, zij het niet door iedereen buiten de FAD. Ik heb haar kennis van zaken en werklust bewonderd.

En dan in 2001 ressorteerde ik onder de nieuw ingestelde Communicatie- en Publicatiedienst (een verbetering trouwens voor het publicatieproces), eerst onder Erik Stokhof en sinds juni 2004 onder Godelief Nieuwendijk. Erik was niet zozeer een manager, maar eerder iemand voor oplossingen ad hoc. Hij hield van grapjes; werd dacht ik gewaardeerd door de groep. Jammer dat het zo gelopen is. Last but not least Godelief. Zij pakt de zaken voortvarend aan en heeft in relatief korte tijd structuur aangebracht in enkele zaken. Ik denk dat zij zeker een aanwinst is voor de CPD.

Waar denk je met het meeste plezier aan terug?

De huldiging in 2000 tijdens het Nederlands Mathematisch Congres te Maastricht door de toenmalige KWG-voorzitter Jan Karel Lenstra voor de werkzaamheden ten behoeve van het genootschap. Niet zozeer voor mezelf als wel voor het CWI. Het instituut heeft toch iets kunnen betekenen voor wiskundig Nederland. Ik mocht het 3-delige Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse Taal in ontvangst nemen. Anderen die ook werden gehuldigd, waren Wim Aspers (oud-CWI'er) en Wim van der Meiden.

Je werd dus als enige CWI'er gehuldigd?

Nou, ik denk toch dat ze in mij het CWI hebben willen bedanken.

Dat geloof ik niet. Als ze het CWI hadden willen bedanken, hadden ze nog wel meer personen uitgenodigd. Waren er nog meer leuke dingen?

Ter gelegenheid van mijn zestigste verjaardag ontving ik het volgende gedicht van collega en ex-klasgenoot van het Christelijk Lyceum West, Jan Kok:

(Ode) Op een kat

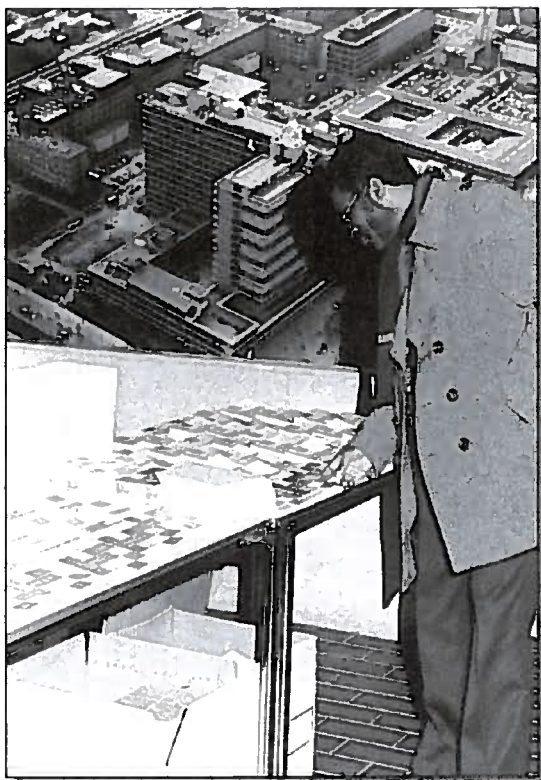
In Chesterfield is een katode
onlangs aan een kat aangeboden.
“Dan is,” zo zei de kat verrast,
“de Wet van Thomson toegepast.”

Waar denk je liever niet meer aan?

De reorganisatie eind 1991 was een minder prettige tijd. Helaas moesten enkele van mijn collega's uit STO de dienst verlaten. Mijn 25-jarig jubileum heb ik om die reden zo sober mogelijk gehouden.

Wat ga je na 1 december doen?

Lezen en misschien fietsen, daar ik de laatste tijd erg veel in de auto heb gezeten. Ik denk dat ik een fiets koop, want ze werden nogal eens gestolen. Verder komen genealogie en reizen op het programma te staan.

Tijdens het Nederlands Mathematisch Congres in 1978

Je ziet niet op tegen het zwarte gat?

Nee hoor. Het zal wel even wennen zijn, maar ik hoop de dagen goed te kunnen besteden.

Een carrière in beeld

In 1976 op zijn kamer in de 2e Boerhaavestraat

Het oude MC-gebouw in de Tweede Boerhaavestraat. Foto: Ewolt Wolters

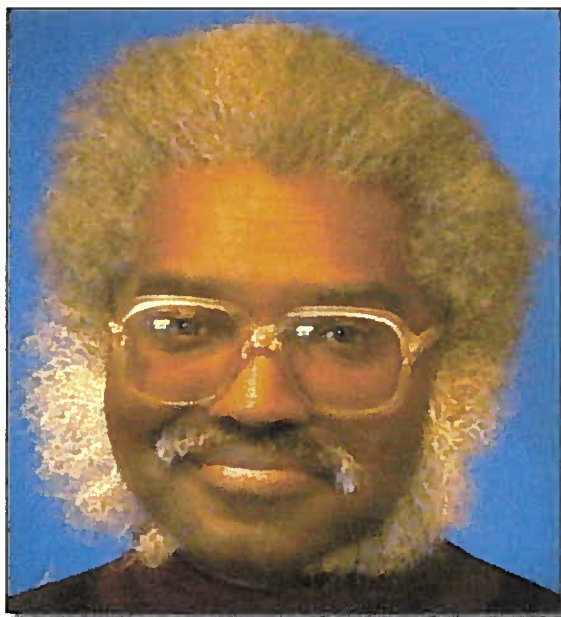
Het nieuwe MC-gebouw, vlak na de oplevering in 1980. Foto: Ewolt Wolters

Met Aaf van den Berg, Theo van Campenhout en Huib van den Berg

In actie op de CWI-Sportdag in 1991

In oktober 1991, toen Guido van Rossum alle CWI'ers digitaal fotografeerde

Tijdens de boottocht ter gelegenheid van het 40-jarig jubileum van Wim Mol

Tijdens het afscheidsdiner van Wim Mol in 1999

Tekening van Tobias Baanders voor Chesters 60e verjaardag

Met de CPD in Den Haag in september 2001

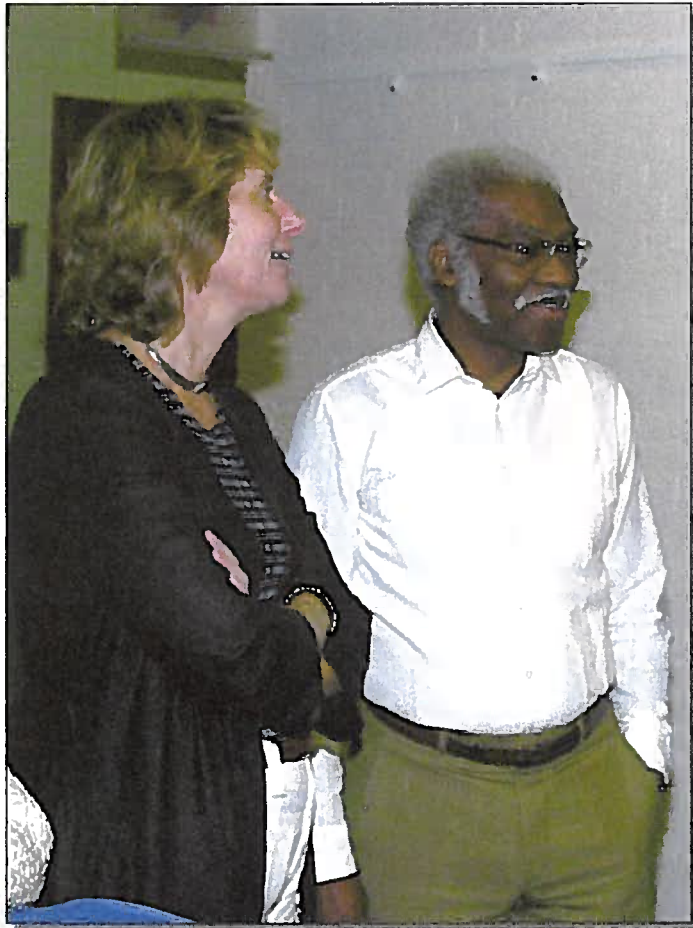
Met Francien tijdens het afscheid van Gerard van Oortmerssen op 13 mei 2003

Tijdens de kerstborrel 2003

Tijdens het CPD-uitstapje op 27 september 2004

Met zijn opvolgster Lieke

Een door Chester gecorrigeerde pagina

1.4.3.2 Progress report

A second cell biology-related research theme is the development of techniques for the analysis of time dependent volume data. The approach taken in this project is to compute a time dependent vector field representing the movement of the data from a sequence of volume data sets. Two techniques have been studied: rigid block matching technique and a technique that is based on mass conservation in a continuum. Both techniques have been applied to study the process of chromatin decondensation during formation of the cell nucleus of a newly formed cell.

The research in the project is coordinated by Van Liere, in collaboration with Prof. van Driel at Swammerdam Inst./ for Life Sciences, UvA.

1.4.4 3D User Interfaces - INSS.2

Title	PSS - Personal Space Station
Period	April 2001 - April 2005
Leader	J.D. Mulder
Staff	J.D. Mulder, A. van Rhijn, A. Jansen, R. van Liere, O. Reynhout
Funding	ICES-KIS II
Partners	SILS UvA, TU/eindhoven

1.4.4.1 Progress report

In 2001, Mulder and van Liere developed a prototype version of a near-field virtual environment, the Personal Space Station (PSS). This environment will be used as a vehicle to design, apply and evaluate new direct 3D interaction techniques in VR. In 2002, work on the PSS continued in the development of two new algorithms for optical tracking and the construction of task dependent interaction devices.

Mulder, Jansen and van Rhijn developed an affordable optical head tracking system for desktop VR environments. The generic and specific head tracking requirements for these type of environments have been defined, as well as the relaxations such environments put on head tracking systems.

Van Liere and Mulder developed a new optical tracker algorithm using invariant properties of marker patterns to efficiently identify and reconstruct the pose of these interaction devices.

Van Rhijn developed a cubic device with sliders attached to it. The optically tracked device will be used to study and evaluate high level interaction in direct 3D user interaction in VR.

Reynhout developed a new scheme for correcting heavily distorted images acquired from

cameras with very wide angle lenses.

Title	JSS - Joint Space Station
Period	January 2001 - November 2006
Leader	J.D. Mulder
Staff	J.D. Mulder, B. Boschman
Funding	ICES-KIS II
Partners	SILS UvA, TU/eindhoven

1.4.4.2 Progress report

Mulder developed an initial prototype of the Joint Space Station, a new concept for collaborative Virtual and Augmented Reality with a shared physical workspace. It is constructed out of multiple, single-user near-field Virtual or Augmented Reality stations using mirror-based displays. The JSS will be used as a vehicle to study collaboration in a shared VR/AR environment.

Boschman started his PhD work in this area.

1.5 Societal aspects and knowledge transfer

1.5.1 Projects with external partners

- SILS UvA; see page 2
- collaboration with TU/eindhoven; see page 3

1.5.2 Other external contacts

- A prototype version of the PSS was installed at three national research institutes: TU/eindhoven WINS, TU/eindhoven BMT and TU/eindhoven USS.

1.6 Organization of conferences, workshops, courses, meetings

- September 5-6 ICT-Kenniscongres, Den Haag PSS Demonstration; J.D. Mulder, R. van Liere
- November 16-22 SuperComputing 2002, Baltimore, USA PSS Demonstration; J.D. Mulder

1.7 Lectures, conferences, courses, working visits

1.7.1 Visits to conferences, workshops, symposia

- 2002 IEEE International Symposium on Biomedical Imaging Washington D.C. July 7-10 2002; W.C. de Leeuw
- IEEE Visualization 2002, October 27 - November 1 2002, Boston (MA); W.C. de Leeuw
- SuperComputing 2002 Baltimore, USA November 16-22 2002; J.D. Mulder

Chester Thomson